Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 11. Warszawa, dnia 30 marca 1935 r. **Rok XVIII.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn.".

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Daniłłowiczowska Nr. 1. Telef. 696-87.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

II. OKÓLNIK Nr. 20.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 18 — 19.

II. MONITOR POLSKI Nr. Nr. 64 — 72.

III. INNE WYDAWNICTWA.

A.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

53.

OKÓLNIK Nr. 20

z dnia 19 marca 1935 r.

o zmianie druków do decyzyj ostatecznych.

(Nr. AA 2b.-22).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów i Prezydentów Miast.

W związku ze zmianą art. 76 ust. 2 postępowania administracyjnego (p. Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr. 110, poz. 976 art. 2 pkt. 2) Ministerstwo zwraca uwagę, że okólnik jego z dn. 21.VIII 1928 r. Nr. 155 (Zb. Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1220) stał się bezprzedmiotowym. Stosownie do nowego stanu prawnego decyzje ostateczne powinny zawierać objaśnienie: „Decyzja niniejsza jest ostateczna w administracyjnym toku instancyj".

Celem zapewnienia należytej redakcji objaśnień w tych decyzjach Ministerstwo poleca dokonać odpowiedniego poprawienia druków, używanych do decyzyj.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

54.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 marca 1935 r.

o zbiórce: „Tydzień Polskiego Czerwonego Krzyża".

(Nr. AP. 2-35).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Dyrektorów Policji oraz Komisarza Rządu m. Gdyni.

Na prośbę Zarządu Głównego Polskiego Czerwonego Krzyża Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zmienia ustalony w piśmie okólnem z dnia 22 lutego 1934 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 5, poz. 60) termin „Tygodnia P. C. K." i prosi o zarezerwowanie, począwszy od r. b. dni od 1 do 10 czerwca włącznie, jako terminu tego „Tygodnia". Dalsza treść powołanego pisma okólnego pozostaje bez zmiany.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

55.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 marca 1935 r.

w sprawie powołania na komisje lekarskie funkcjonarjuszów, zwolnionych w drodze dyscyplinarnej.

(Nr. Pers. 211-1).

Do

P. P. Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu oraz Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości pismo Ministerstwa Skarbu z dnia 7 marca 1935 r. L. D. I. 8859/Em/35 w sprawie powoływania na komisje lekarskie funkcjonarjuszów zwolnionych w drodze dyscyplinarnej.

(—) Pasella
DYREKTOR BIURA PERSONALNEGO

MINISTERSTWO SKARBU

L. D. I. 8859/Em/35.

Warszawa,
dnia 7 marca 1935 r.

Zał. do pisma ok. Nr. Pers. 211-1.

Do

Koncelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu, Biura Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw oraz do Najwyższej Izby Kontroli.

Jedna z władz naczelnych zwróciła się do Ministerstwa Skarbu z zapytaniem:

1) czy funkcjonarjusz państwowy, zwolniony ze służby w drodze dyscyplinarnej, a nie posiadający 15-letniego okresu służby, zaliczalnych do wysługi emerytalnej, może być powołany na komisję lekarską w celu stwierdzenia niezdolności jego do służby, wzgl. w celu ustalenia utraty zdolności do pracy zarobkowej;

2) czy do rozstrzygnięcia w tych wypadkach właściwą jest władza naczelna danego funkcjonarjusza, czy też ta władza, która powołana jest do orzekania o jego uprawnieniach emerytalnych.

Ponieważ kwestje te mogą być przedmiotem zainteresowania innych władz państwowych, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przepis ustępu pierwszego § 47 rozporzą-

dzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. w sprawie wykonania ustawy emerytalnej (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 513) dotyczyć może jedynie tych osób, które—w razie uzyskania orzeczenia komisji lekarskiej, stwierdzającego utratę ich zdolności do służby — mogłyby korzystać z dobrodziejstw ustępu drugiego art. 9 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (emerytura po 5 latach służby) oraz w tych wypadkach, gdy utrata zdolności zarobkowej, uzasadniałaby zastosowanie do danej osoby przepisów art. 11 lub 12 tejże ustawy.

Postanowienia ustępu ostatniego art. 30 cytowanej ustawy emerytalnej, — o ile to dotyczy funkcjonarjuszów, przeniesionych w stan spoczynku na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego — nakazują atoli zachowanie przepisów ustępu pierwszego art. 9 ustawy, wymagając tem samem dla tej kategorji funkcjonarjuszów państwowych bezwzględnego posiadania okresu służby, uzasadniającego—w myśl obowiązujących w danym czasie przepisów emerytalnych — roszczenie do uzyskania uposażenia emerytalnego.

Z powyższego wynika, że w wypadku, gdy funkcjonarjusz państwowy nie posiada co najmniej 15 lat służby, zaliczalnych z samego prawa do wysługi emerytalnej, a jako zwolniony na podstawie prawomocnego orzeczenia dyscyplinarnego, nie może również uzyskać prawa do uposażenia emerytalnego na zasadzie ustępu 2 art. 9, nie jest uprawniony do otrzymania emerytury wogóle, wobec czego postanowienia § 47 ust. 1 cytowanego na wstępie rozporządzenia z 28 maja 1934 r. zastosowania do niego mieć nie mogą i żądanie jego o powołanie na komisję lekarską nie może być uwzględnione.

Przechodząc zkolei do kwestji, dotyczącej właściwości władzy. która w omawianej sprawie jest powołana do orzekania, to — zdaniem Ministerstwa—skoro z danym funkcjonarjuszem został stosunek służbowy rozwiązany, właściwą do powołania tegoż na komisję lekarską, jest władza, która winna orzekać o jego uprawnieniach emerytalnych.

Wprawdzie § 6 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 1931 r. o komisjach lekarskich (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 302) postanawia, że powołanie na komisję lekarską zarządza ta władza, która odnośnego funkcjonarjusza przeniosła w stan spoczynku, to jednak z uwagi na przejęcie w myśl art. 10 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 239) całokształtu czynności, związanych z orzecznictwem w sprawach emerytalnych przez władze skarbowe oraz ze względu na późniejszy przepis, zawarty w § 47 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. poz. 513), należy wnioskować, że cytowany wyżej ustęp 2 § 6 rozporządzenia z dnia 30 marca 1931 r. stał się nieaktualny.

(—) M. Węgrzynowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

56.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 marca 1935 r.

o znaczkach pocztowych do urzędowych przesyłek listowych w okresie budżetowym 1935/36.

(Nr. GB. 48-71-1).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich), Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, Starostów, Przewodniczących Wydziałów Powiatotowych i Prezydentów Miast.

W związku z rozporządzeniem Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 12 maja 1934 r. o wartości znaczków pocztowych do opłaty urzędowych przesyłek listowych (Dz. U R. P. Nr. 47, poz. 414 — Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 18, str. 456 z 1934 r.), ustalającem wartość znaczków do opłaty urzędowej korespondencji na rok budżetowy 1935/36:

a) znaczka fioletowego na . . . . . 6 gr.
b) „ ciemno-oranżowego na . . 12 „

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu z Ministerstwem Poczt i Telegrafów wyjaśnia, co następuje:

Rysunek oraz odcienia w kolorach tych znaczków, które będą wprowadzone z dniem 1 kwietnia 1935 r. będą nieco odmienne od rysunku i odcieni w kolorach znaczków, używanych w roku budżetowym 1934/35.

Znaczki, pozostałe z okresu budżetowego 1934/35, będą jednak mogły być używane aż do ich zupełnego wyczerpania także i po dniu 1 kwietnia 1935 r. w ten sposób, że w miejsce znaczka nowego nakładu, władza lub urząd, wysyłający daną korespondencję, naklei na niej sześć odpowiednich znaczków nakładu z roku 1934/35, stosując przytem ściśle postanowienia § 1 ust. 1) rozporządzenia z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448 — Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, str. 326 z 1933 r.) uzupełnionego rozporządzeniem z dnia 28 maja 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 445 — Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 18, str. 457 z 1934 r.).

ZA DYREKTORA GABINETU MINISTRA
(—) Robaczewski
NACZELNIK WYDZIAŁU

57.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 marca 1935 r.

o wysyłaniu urzędowej korespondencji za opłatą przerzuconą na adresatów.

(Nr. GB. 48-56).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m.

st. Warszawę, Starostów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Rozporządzenie Ministrów: Poczt i Telegrafów, Skarbu i Spraw Wewnętrznych z dnia 22 lipca 1933 r. o przesyłkach listowych urzędowych oraz w postępowaniu cywilnem i karnem (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 448 — Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 12, str. 326 z 1933 r.) przewiduje w § 7, że „Władza lub urząd jako nadawca może przerzucić na adresata uiszczenie opłaty pocztowej, jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie interesu adresata".

Wyrażenia tego nie można interpretować w tem znaczeniu, jakoby przerzucenie tej opłaty na adresata zależało wyłącznie od swobodnej decyzji wysyłającej władzy lub urzędu. Wyrażeniem tem stwierdza się, że w pewnych warunkach istnieje możliwość przerzucenia opłaty na adresata. Jeśli jednak warunki te zachodzą, t. j. jeżeli wysyłane pismo dotyczy wyłącznie interesu adresata, to wysyłająca władza lub urząd jest obowiązaną do przepisu tego się zastosować i opłatę w sposób wyżej wskazany przerzucić na adresata przesyłki.

Przy tym sposobie przesyłania korespondencji do osób i instytucyj prywatnych, czy to w formie przesyłek listowych zwykłych, czy poleconych, czy też za zwrotnem poświadczeniem odbioru, wysyłająca władza lub urząd nietylko nie uiszcza żadnej opłaty, lecz nawet i w wypadku odmówienia uiszczenia tej opłaty przez adresata nie ponosi żadnego ryzyka, gdyż wtedy zwraca się przesyłkę wysyłającej władzy lub urzędowi bez pobierania od nich jakiejkolwiek opłaty.

Słuszność pokrywania przez adresata opłaty pocztowej za korespondencję, wysłaną do niego w jego sprawie nie może budzić żadnej wątpliwości, a ten sposób wysyłania korespondencji urzędowej do instytucyj i osób prywatnych jest dla władz i urzędów dogodny i korzystny i dlatego też winien być jak najszerzej stosowany.

Na korespondencji wymienionego wyżej rodzaju w myśl powołanego postanowienia należy umieszczać odcisk pieczęci kauczukowej podłużnej następującej treści: „Sprawa urzędowa—opłatę uiści adresat".

(—) *Hausner*
DYREKTOR GABINETU MINISTRA

58.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 marca 1935 r.

o postępowaniu upominawczem.

(Nr. SS. 65-5-1).

Do

P. P. Wojewodów w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Warszawie i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych oraz Prezydentów miast.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 970) wprowadziło z dniem 1 marca 1935 r. postępowanie upominawcze (art. 469 — 478 k. p. c.) na obszarze Sądu Apelacyjnego w Warszawie oraz Sądów Okręgowych w Kielcach, Lublinie, Radomiu i Zamościu.

Ten tryb postępowania cywilnego jest korzystny zarówno dla stron, jak i dla sądu, gdyż: 1) odciąża sądy, 2) umożliwia szybsze uzyskanie wyroku, niż w zwykłem postępowaniu, 3) jest od zwykłego postępowania tańszy.

Jednakże w postępowaniu upominawczem tkwi pewne niebezpieczeństwo dla pozwanego, niedostatecznie ogiędnego w prowadzeniu swych interesów, gdyż sąd wydaje nakaz zapłaty żądanej przez powoda sumy pieniężnej wraz z kosztami na podstawie samego pozwu bez rozprawy i bez postępowania dowodowego, opierając się wyłącznie na twierdzeniach powoda. Nakaz zapłaty jest orzeczeniem warunkowem, które traci moc, jeżeli pozwany w ciągu dwóch tygodni od doręczenia mu nakazu wniesie sprzeciw. Sprzeciw jest wolny od wszelkich opłat sądowych; można go wnieść w dowolnej formie — na piśmie lub ustnie do protokółu sądowego, nawet bez przytaczania podstaw, faktów i dowodów, byleby z treści jego wynikało, że pozwany z nakazem się nie godzi. W razie wniesienia w terminie sprzeciwu nakaz traci moc, a sąd wyznacza rozprawę i sprawa odtąd toczy się dalej w zwykłym trybie. Jeżeli jednak pozwany nie wniesie sprzeciwu w terminie, nakaz osiąga skutki prawomocnego wyroku i nie może już być zaskarżony.

(Nakazu zapłaty, wydanego w postępowaniu upominawczem nie należy mieszać z nakazem zapłaty, wydanym w t. zw. postępowaniu nakazowem (art. 458 — 468 k. p. c.), w którem powód musi uzasadnić swe żądania dokumentami publicznemi lub prywatnemi z podpisem uwierzytelnionym, a poza tem odmiennie są uregulowane środki odwoławcze).

Z uwagi na przytoczone wyżej zasady postępowania upominawczego i jego skutki Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o pouczenie o nich organów gminnych, aby te zkolei poinformowały o tych zasadach ludność, a w szczególności, aby przy doręczaniu nakazów zapłaty, wydanych w postępowaniu upominawczem, zwracały pozwanym uwagę na przepisy o terminie i treści sprzeciwu i o skutkach niewniesienia go w terminie, odczytując w razie potrzeby pouczenie o sprzeciwie, zawarte w treści nakazu i w zawiadomieniu o nakazie zapłaty.

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) *Podwiński*
NACZELNIK WYDZIAŁU

59.

PISMO OKÓLNE

z dnia 27 marca 1935 r.

w sprawie „Działu Wynalazków" na Targach Poznańskich.

(Nr. GL. 48-25).

Do

P. P. Dyrektorów (Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, Komendanta Głównego Policji Państwowej oraz Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Targi Poznańskie w ramach tegorocznych Targów od dnia 28.IV do 5.V.1935 r. organizują Dział Wynalazków, poświęcony specjalnie wynalazczości polskiej.

Dział ten dostępny będzie dla wynalazków, nie stanowiących tajemnicy państwowej i wojskowej:

a) dla patentów, uzyskanych w Polsce,

b) dla wynalazków zastrzeżonych lecz jeszcze nie opatentowanych,

c) dla wynalazków niezastrzeżonych, które przy wystawieniu na Targach korzystają z ochrony patentowej na przeciąg 6 miesięcy zgodnie z art. 3 pkt. 3 względnie art. 90 pkt. 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dn. 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443).

Szczegółowych informacyj co do udziału oraz warunków udziela Komitet Wynalazków Rady Interesantów Targów Poznańskich — Warszawa, Grójecka 45 m. 25, telefon 8-72-89 (godz. 16 — 17 i 19 — 21).

Komunikując o powyższem, proszę o poparcie poczynań Komitetu Działu Wynalazków w razie bezpośredniego zwrócenia się tej instytucji do Panów oraz umożliwienie zainteresowanym pracownikom wzięcia czynnego udziału w wystawie.

(—) T. Krychowski
PODSEKRETARZ STANU

60.

PISMO OKÓLNE

z dnia 28 marca 1935 r.

o koordynacji spraw, dotyczących Funduszu Pracy.

(Nr. GL. 80-68-6).

Do

P. P. Dyrektorów (Gabinetu, Departamentów, Biur), Naczelników Wydziałów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

W związku z powołaniem przez P. Prezesa Rady Ministrów P. Władysława Korsaka, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na członka Komitetu Naczelnego Funduszu Pracy, zaś P. Inż. Stanisława Kucharskiego, Naczelnika Wydziału jako zastępcę członka oraz celem zapewnienia należytej koordynacji spraw, dotyczących Funduszu Pracy — zarządzam, co następuje:

Wszystkie Departamenty (Gabinet, Biura, Wydziały) obowiązane są o każdej sprawie, dotyczącej bezpośrednio lub pośrednio Funduszu Pracy, zawiadamiać Pana Podsekretarza Stanu dla Spraw Samorządu za pośrednictwem Wydziału *SG*. W szczególności należy podawać do wiadomości Wydziału *SG.* wszystkie pisma, nadchodzące w tej sprawie do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych bezzwłocznie po ich otrzymaniu. Również należy temu Wydziałowi przesyłać do wglądu przed ekspedycją — projekty zarządzeń i pism Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawach, dotyczących Funduszu Pracy.

W związku z niniejszem traci swoją moc obowiązującą zarządzenie z dn. 18.IV.1934 r. Nr. GL. 80-68 o koordynacji spraw, dotyczących Funduszu Pracy (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 11, poz. 114).

(—) Marjan Zyndram-Kościałkowski
MINISTER

Nadto otrzymują:

P. Komendant Główny Policji Państwowej,
P. Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
P. Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza.

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 21 marca Nr. 18 Rok 1935

Poz. 99. Ustawa z dnia 31 stycznia 1935 r. o oznaczaniu wagi na ładunkach przewożonych na statkach.

Poz. 100. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 marca 1935 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 grudnia 1932 r. w sprawie umundurowania niższych funkcjonarjuszów sądowych i prokuratorskich.

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 marca 1935 r. o ulgach dla ofiar powodzi w zakresie wynagrodzenia notarjuszów i pisarzy hipotecznych.

Poz. 102. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1935 r. o rozciągnięciu przepisów policyjno-budowlanych dla gmin miejskich na niezaliczone w poczet miast osiedle Traby w powiecie wołożyńskim, województwie nowogródzkiem.

Poz. 103. Rozporządzenie Ministra Prze-

mysłu i Handlu z dnia 13 marca 1935 r. o przyznaniu ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych XIV Międzynarodowym Targom w Poznaniu, VI Targom Katowickim i Wystawie Elektrotechnicznej w Bydgoszczy.

Poz. 104. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 13 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o prywatnych urządzeniach telefonicznych i telegraficznych.

Na podstawie art. 8 ust. 1, art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481) zarządzam co następuje:

§ 1. Zakładanie i używanie prywatnych urządzeń telefonicznych i telegraficznych dozwolone jest w przypadkach, przewidzianych w art. 11 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 63, poz. 481).

Na założenie i używanie prywatnego urządzenia telefonicznego lub telegraficznego należy uzyskać zezwolenie.

§ 2. (1) Ubiegający się o zezwolenie powinien złożyć właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów zgłoszenie.

(2) Do zgłoszenia należy dołączyć plan projektowanego urządzenia telefonicznego lub telegraficznego z oznaczeniem terenu (działki gruntowej, pola górniczego), schemat połączeń elektrycznych i opis działania urządzenia.

(3) Zabrania się prowadzenia robót instalacyjnych przed uzyskaniem zezwolenia.

(4) Sprzęt techniczny, stosowany przy zakładaniu urządzenia telefonicznego lub telegraficznego powinien odpowiadać warunkom, określonym przez Ministra Poczt i Telegrafów i dołączonym do zezwolenia.

(5) O uruchomieniu urządzenia telefonicznego lub telegraficznego należy powiadomić właściwą dyrekcję okręgu poczt i telegrafów oraz starostę.

§ 3. Urządzenie telefoniczne lub telegraficzne powinno być założone i używane w ten sposób, żeby nie wywoływało swojem działaniem zakłóceń natury elektrycznej w innych urządzeniach tele- i -radjokomunikacyjnych; wadliwe działanie urządzenia powinno być niezwłocznie usunięte.

§ 4. Urządzenie telefoniczne lub telegraficzne, założone lub używane na mocy zezwolenia, nie może być oddawane do użytku publiczności.

§ 5. (1) Posiadacz zezwolenia na założenie lub używanie urządzenia telefonicznego lub telegraficznego powinien przez czas trwania ważności zezwolenia uiszczać ustaloną od tych zezwoleń opłatę.

(2) Zaległe opłaty pobierane będą w trybie administracyjnym.

§ 6. (1) Posiadacz zezwolenia może w każdym czasie zrzec się zezwolenia.

Udzielone zezwolenie może być cofnięte w przypadkach, przewidzianych w ustawie o poczcie, telegrafie i telefonie.

(2) Zrzeczenie powinno być przesłane właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów, przy zwrocie zezwolenia.

(3) W razie zrzeczenia się zezwolenia lub w razie jego cofnięcia urządzenie telefoniczne lub telegraficzne powinno być niezwłocznie unieruchomione oraz zdemontowane w terminie do dni 30.

§ 7. Przelew zezwolenia jest wzbroniony.

§ 8. Jeżeli prywatne urządzenie telefoniczne lub telegraficzne zostanie przyłączone do sieci telefonicznej lub telegraficznej użytku publicznego, zezwolenie gaśnie.

§ 9. (1) Jeżeli prywatne urządzenie telefoniczne lub telegraficzne przejdzie łącznie z nieruchomością na nowonabywcę, wówczas wpis przeniesienia własności nieruchomości do ksiąg hipotecznych lub górniczych powoduje przejście zezwolenia na nowonabywcę.

(2) Nowonabywca nieruchomości lub własności górniczej obowiązany jest o przejściu praw zawiadomić właściwą dyrekcję okręgu poczt i telegrafów.

§ 10. Urządzenie prywatne telefoniczne lub telegraficzne nie może być łączone z urządzeniem telefonicznem lub telegraficznem, założonem lub używanem na mocy innego zezwolenia.

§ 11. Urządzenie prywatne telefoniczne lub telegraficzne podlega kontroli organów właściwej dyrekcji okręgu poczt i telegrafów, przyczem posiadacz zezwolenia powinien umożliwić organom kontrolnym dostęp do urządzeń.

§ 12. Jeżeli linja telefoniczna lub telegraficzna ma być założona w pobliżu lotniska, posiadacz zezwolenia może przystąpić do jej budowy dopiero po uzgodnieniu planów robót z władzami żeglugi powietrznej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1935 r.

---

z 26 marca Nr. 19 Rok 1935

Poz. 105. Ustawa z dnia 18 marca 1935 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.

Poz. 106. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 marca 1935 r. o odjęciu uprawnień organom samorządu terytorjalnego w zakresie nadzoru policyjno-budowlanego i podziale tych uprawnień pomiędzy władze administracji ogólnej a wydziały powiatowe w powiatach: brzezińskim, łaskim, łęczyckim, łódzkim, sieradzkim, w województwie łódzkiem.

Na podstawie art. 393a i art. 398a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypo-

spolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) i rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia zarządów gmin wiejskich, określone w art. 391 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), odejmuje się zarządom gmin wiejskich na obszarach powiatów brzezińskiego, łaskiego, łęczyckiego, łódzkiego, sieradzkiego w województwie łódzkiem i dzieli się te uprawnienia pomiędzy powiatowe władze administracji ogólnej oraz wydziały powiatowe, a mianowicie: powiatowym władzom administracji ogólnej zastrzega się uprawnienia, określone w art. 391 punkt c, w części dotyczącej wydawania zarządzeń, przewidzianych w art. 379 pkt. a) i b) cytowanego rozporządzenia, wydziałom zaś powiatowym przekazuje się inne uprawnienia, określone w art. 391 tegoż rozporządzenia.

§ 2. Uprawnienia wydziałów powiatowych, określone w art. 389 punkt c) i d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976), odejmuje się odnośnym wydziałom powiatowym na obszarach powiatów, wymienionych w § 1, i zastrzega się te uprawnienia powiatowym władzom administracji ogólnej.

§ 3. Od orzeczeń, wydanych przez władze, wymienione w §§ 1 i 2, służy osobom interesowanym prawo odwołania do wojewody.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7-miu dni, licząc od dnia ogłoszenia.

Poz. 107. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16 marca 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie szacowania nieruchomości ziemskich przymusowo wykupywanych przy przeprowadzeniu reformy rolnej.

Poz. 108. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Lublinie.

Poz. 109. Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Sprawiedliwości z dnia 22 marca 1935 r. o ujednostajnieniu okresów umorzenia i innych warunków wierzytelności długoterminowych i listów zastawnych instytucyj kredytu długoterminowego oraz o pierwszeństwie hipotecznem i konwersji zaległości od wierzytelności tych instytucyj.

Poz. 110. Oświadczenie Rządowe z dnia 11 lutego 1935 r. w sprawie przystąpienia Albanji do konwencji międzynarodowej z dnia 24 kwietnia 1926 r., dotyczącej ruchu samochodowego.

Poz. 111. Oświadczenie Rządowe z dnia 11 lutego 1935 r. w sprawie przystąpienia Nowej Zelandji do traktatu z dnia 11 stycznia 1932 r. między Polską a Wielką Brytanją o wydawaniu zbiegłych przestępców.

Poz. 112. Oświadczenie Rządowe z dnia 11 lutego 1935 r. w sprawie zgłoszenia przystąpienia Ekwadoru do konwencji międzynarodowej z dnia 19 lutego 1925 r., dotyczącej opjum.

Poz. 113. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 lutego 1935 r. w sprawie złożenia przez Szwajcarję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 21 czerwca 1929 r., dotyczącej wskazywania wagi na ciężkich przesyłkach, przewożonych na statkach.

Poz. 114. Oświadczenie Rządowe z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie złożenia przez Grecję dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji z dnia 5 lipca 1930 r. o linjach ładunkowych.

Poz. 115. Oświadczenie Rządowe z dnia 22 lutego 1935 r. w sprawie złożenia przez Japonję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji z dnia 27 lipca 1929 r. o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych.

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 18 marca Nr. 64 Rok 1935

z 19 marca Nr. 65 Rok 1935

Poz. 85. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 86. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 87. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 88. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 89. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 90. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 20 marca Nr. 66 Rok 1935

Poz. 91. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 8 marca 1935 r. Nr. 2575/35.

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 marca 1935 r. o uchyleniu przymusowego zarządu państwowego nad znajdującem się w Polsce mieniem byłego Piotrogrodzkiego Banku Handlowego.

z 21 marca Nr. 67. Rok 1935

Poz. 93. Zarządzenie Wojewody Śląskiego z dnia 21 lutego 1935 r. w sprawie ograniczenia wykonywania przemysłu okrężnego w Lublińcu.

z 22 marca Nr. 68 Rok 1935

Poz. 94. Okólnik T.-3 Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 6773/2/35 z dnia 9 marca 1935 r. w sprawie wyjaśnień do przywozowej taryfy celnej (dotyczy poz. 698 — 703, 797, 887, 960, 964 i 1249).

z 23 marca Nr. 69 Rok 1935

Poz. 95. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 14 marca 1935 r. w sprawie nadania umowie zbiorowej z dnia 17 listopoda 1934 roku mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich zakładów przemysłowych i handlowych na terenie m. Gniezna i powiatu (za wyjątkiem zakładów w umowie wyłączonych).

z 25 marca Nr. 70 Rok 1935

Poz. 96. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 16 marca 1935 r. Nr. 2577/35.

Poz. 97. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 stycznia 1935 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 stycznia 1933 r. o organizacji wewnętrznej Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

z 26 marca Nr. 71 Rok 1935

Poz. 98. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 marca 1935 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Pomorskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1935 r. do dnia 31 marca 1936 r.

Poz. 99. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 19 marca 1935 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1935 r. do dnia 31 marca 1936 r.

Poz. 100. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 22 marca 1935 r. w sprawie mianowania radców do Izby Przemysłowo-Handlowej w Katowicach.

z 27 marca Nr. 72 Rok 1935

Poz. 101. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 21 marca 1935 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na obszarze powiatu olkuskiego na rok służbowy 1935/36.

III. Inne wydawnictwa.

Pismo Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 2 marca 1935 r.

Nr. OR. III. 14/A/11.

o nadzorze Wojewodów nad izbami rolniczemi.

Sprawa nadzoru państwowego nad izbami rolniczemi została jedynie ogólnie unormowana w art. 52 i następnych rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16). Zachodzi przeto konieczność ściślejszego unormowania wspomnianej sprawy w ten sposób, aby nadzór był jaknajbardziej celowy i skuteczny.

Z postanowień art. 8 do 13 wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, określających zakres działania izb rolniczych, wynika, że izbom rolniczym, jako organowi samorządu gospodarczego, poruczony został całokształt prac w zakresie przedstawicielstwa i obrony interesów rolnictwa oraz samodzielnego przedsiębrania — w granicach obowiązujących przepisów — środków w zakresie wszechstronnego popierania rolnictwa. Nadto izbom rolniczym mogą być powierzone specjalnemi aktami prawodawczemi inne czynności nieobjęte własnym zakresem izb rolniczych.

W spełnianiu swych zadań izby rolnicze winny współdziałać z władzami państwowemi i organami samorządu terytorjalnego we wszystkich dziedzinach dotyczących rolnictwa. W szczególności zgodnie z postanowieniami pkt. c. art. 8 wspomnianego rozporządzenia izby rolnicze winny współdziałać z władzami państwowemi i samorządowemi przy wykonywaniu przez te władze nadzoru nad działalnością powiatowych samorządów terytorjalnych i zapewnianiu jednolitości prowadzonej przez te samorządy akcji w dziedzinie rolnictwa. Z drugiej strony w art. 13 rozporządzenia podkreślona została specjalnie silnie konieczność współdziałania izb rolniczych z dobrowolnemi organizacjami rolniczemi i oparcia się przez izby przy wypełnianiu swych zadań w zakresie samodzielnego popierania rolnictwa na dobrowolnych organizacjach rolniczych, szczególnie zaś na powiatowych organizacjach ogólnorolniczych.

Z powyższego wynika, że wolą ustawodawcy było stworzenie z izb rolniczych głównego czynnika w dziedzinie wszechstronnego popierania rolnictwa, czynnika, któryby według pewnego jednolitego planu koordynował poczynania w dziedzinie rolnictwa zarówno dobrowolnych organizacyj rolniczych, jak związków samorządu terytorjalnego. Jest to jedyny sposób uniknięcia szkodliwej wielotorowości akcji, która nietylko rozprasza siły twórcze, lecz doprowadzić może do rozbieżności poczynań.

W wyniku takiego pojmowania roli izb rolniczych powierzone mi Ministerstwo będzie pro-

wadziło akcję popierania i podnoszenia rolnictwa przedewszystkiem przy pomocy tych izb.

Aby izby rolnicze mogły spełniać należycie swe zadania i ponosić pełną odpowiedzialność za rezultaty swej działalności, winny mieć możliwie największą swobodę w zakresie planowania prac nad podniesieniem rolnictwa w okręgu swej działalności, jak również w koordynowaniu prac powiatowych związków samorządowych i dobrowolnych organizacyj rolniczych, oraz winno im być umożliwione faktyczne współdziałanie z władzami w wykonywaniu nadzoru nad działalnością rolniczą samorządu powiatowego.

Uważam za rzecz nader celową i pożądaną, aby Pan Wojewoda wykonywanie nadzoru nad działalnością rolniczą powiatowego samorządu i organizacyj rolniczych powierzał izbie rolniczej, a w szczególności pozostawiał izbie rolniczej swobodę w kierownictwie fachowym personelem instruktorskim, w instruowaniu i dokształcaniu tego personelu.

W stosunku do dobrowolnych organizacyj rolniczych, na których izba rolnicza opiera się przy wypełnianiu swych zadań, a w szczególności do tych organizacyj, którym izba powierzy prowadzenie pewnych prac z własnego zakresu działania — bezpośredni nadzór winna wykonywać izba rolnicza.

Wyposażenie izb rolniczych w szerokie kompetencje pociąga za sobą konieczność nadzorowania tych izb, szczególnie w stadjum początkowem, gdy działalność izb rolniczych i ich współdziałanie z innemi organizacjami znajduje się jeszcze w stanie organizowania.

Nadzór nad fachowo-rolniczą działalnością izb rolniczych, polegających na udzielaniu wskazówek i pouczeń oraz korygowaniu poczynań będzie wykonywany bezpośrednio przez fachowe czynniki powierzonego mi Ministerstwa, ponieważ Ministerstwo rozporządza wyspecjalizowanymi w poszczególnych dziedzinach fachowcami, czego z natury rzeczy, wobec szczupłości personelu, nie mogą mieć urzędy wojewódzkie. Wobec tego proszę, aby Pan Wojewoda kładł główny nacisk na kontrolę działalności organizacyjnej i administracyjnej izby rolniczej.

Nie umniejszając bynajmniej uprawnień Pana Wojewody w zakresie administracji rolnictwa, uważam, że personel fachowy władz wojewódzkich nie powinien stanowić dla fachowej działalności izby czynnika nadrzędnego, kierującego, korygującego i pouczającego, czuwać natomiast winien nad całokształtem pracy izby w zakresie koordynacji jej poczynań z ogólnym planem gospodarczym województwa, tudzież nad stroną administracyjną działalności izby oraz nad jej gospodarką finansową. Nie uwalnia to jednak władz wojewódzkich od obserwowania również działalności fachowej izby i komunikowania Ministerstwu ewentualnie dostrzeżonych niewłaściwości.

Unormowanie takiego trybu nadzoru nad działalnością fachową izby rolniczej uważam za konieczne zarówno ze względu na dobro sprawy, jak ze względu na powagę urzędu wojewódzkiego, aby uniknąć ewentualnej konieczności zmiany fachowych zarządzeń organów urzędu wojewódzkiego w wyniku nadzoru sprawowanego bezpośrednio przez personel fachowy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

W konsekwencji ustalonej w ten sposób zasady organa fachowe Pana Wojewody powinny analogicznie ograniczyć swą ingerencję w fachową rolniczą działalność powiatowych związków samorządowych i powiatowych organizacyj rolniczych, nie krępując izby w szczegółach dotyczących prac fachowych, a czuwając jedynie nad całokształtem działalności czynników powiatowych, szczególnie w zakresie ogólno-organizacyjnym oraz nad wykonywaniem budżetu i zużywaniem środków finansowych.

Główny nacisk winien być położony na nadzór Pana Wojewody nad całokształtem działalności izby rolniczej; przy sprawowaniu określonego wyżej nadzoru proszę Pana Wojewodę o kierowanie się następującemi wytycznemi:

1) Należy czuwać nad tem, aby działalność izby rolniczej była uzgodniona z działalnością innych czynników gospodarczych na obszarze województwa w ramach ustalonego planu, a w szczególności z poczynaniami władz państwowych, innych organów samorządu gospodarczego, samorządu terytorjalnego oraz zrzeszeń społecznych w dziedzinie meljoracyj, zaspakajania potrzeb armji, organizacji zbytu produktów gospodarstwa wiejskiego, pomocy kredytowej dla rolnictwa i t. p.

W razie, gdyby izba rolnicza nie przejawiała inicjatywy w kierunku osiągnięcia omówionego wyżej uzgodnienia działalności, lub gdyby mimo inicjatywy izby rolniczej osiągnięcie uzgodnienia natrafiało na trudności, proszę Pana Wojewodę o ingerencję w te sprawy.

2) Pan Wojewoda winien przy pomocy swych organów czuwać, aby izba rolnicza przestrzegała ściśle obowiązujących ją przepisów, a w szczególności rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych, statutu izby, przepisów o budżetowaniu, przepisów rachunkowo - kasowych, przepisów o uposażeniu pracowników, o podróżach służbowych, statutu organizacyjnego biura izby oraz innych przepisów normujących działalność izb rolniczych zarówno w zakresie własnym, jak i poruczonym, oraz aby izba stosowała się ściśle do wskazań i wytycznych udzielonych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych do poszczególnych dziedzin pracy izby.

Należy czuwać nad tem, aby posiedzenia organów izby (Rady i Zarządu) były zwoływane zgodnie ze statutem, aby uchwały zapadały zgodnie z przepisami, były odpowiednio redagowane i należycie protokółowane oraz aby protokóły były we właściwym czasie przesyłane władzom nadzorczym.

W celu skutecznego wykonywania nadzoru w tym kierunku proszę Pana Wojewodę o delegowanie na posiedzenia zarządu i rady izby swe-

go przedstawiciela — o ile Pan Wojewoda nie uzna za właściwe brać osobiście udziału w niektórych posiedzeniach. Delegaci Pana Wojewody winni niezwłocznie na posiedzeniu zwracać uwagę na dostrzeżone uchybienia i żądać ich usunięcia, szczególnie wówczas, gdy uchybienie przepisom spowodować może nieważność uchwały, lub stanowić może przeszkodę w jej zatwierdzeniu.

3) Do Pana Wojewody należy zatwierdzanie uchwał w sprawach wyraźnie w statucie izby określonych. Uchwały natomiast podlegające zatwierdzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych winny być przez Pana Wojewodę rozpatrywane i przesyłane do zatwierdzenia z opinją, względnie wnioskiem Pana Wojewody.

4) Należy czuwać nad racjonalnem wydatkowaniem przez izbę kredytów budżetowych oraz celowem i zgodnem z przeznaczeniem zużytkowywaniem zasiłków państwowych i samorządowych, tudzież nad tem, aby obsada personalna biura izby była zgodna z etatami przewidzianemi w zatwierdzonym budżecie izby.

W tym celu należy — niezależnie od uprawnień Najwyższej Izby Kontroli — przeprowadzać badanie zamknięć rachunkowych izby bezpośrednio po ich sporządzeniu, a przed przesłaniem Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych. Przesyłane Ministerstwu zamknięcia rachunkowe izby rolniczej winny być zaopatrzone w opinję i wnioski Pana Wojewody.

Dużem ułatwieniem tej pracy będą wyniki badań zamknięć rachunkowych i księgowości izby przez komisję rewizyjną. Należy przeto czuwać nad tem, aby komisja rewizyjna izby rolniczej należycie i nietylko formalnie spełniała swe obowiązki. Proszę, aby Pan Wojewoda, w razie dostrzeżenia bezczynności wspomnianej komisji rewizyjnej lub powierzchownego traktowania obowiązków niezwłocznie ingerował i zawiadamiał Ministerstwo o dostrzeżonych uchybieniach.

5) W związku z nadzorem organizacyjnym i administracyjnym Pan Wojewoda przeprowadza przez swych delegatów lustrację prac izby w terenie. Lustracje takie poza skontrolowaniem działalności izby winny mieć na celu ułatwienie izbie realizacji jej zadań, szczególnie przez normowanie stosunków izby z powiatowemi samorządami terytorjalnemi, przyczem specjalnie uwzględniana być winna należyta i zgodna z planem pracy izby oraz potrzebami rolnictwa realizacja budżetów samorządowych.

Lustracje terenowe mogą być dokonywane bądź z inicjatywy izby, bądź z własnej inicjatywy Pana Wojewody. Izba rolnicza winna zawiadamiać Pana Wojewodę o wszelkich zamierzonych lustracjach dokonywanych przez swych pracowników fachowych lub inne organa, Pan Wojewoda, w miarę swego uznania i potrzeby, deleguje wówczas jednego ze swych urzędników fachowych, który łącznie z przedstawicielem izby bierze udział w lustracji. O ile izba rolnicza nie wykaże dostatecznej inicjatywy własnej w kierunku lustrowania działalności w terenie, lub też, o ile Pan Wojewoda uzna za konieczne zbadanie specjalnie jakiegoś odcinka prac terenowych, winien Pan Wojewoda wezwać izbę do przeprowadzenia lustracji i delegować do udziału w niej swego przedstawiciela. Ponadto odbywane być mogą doryw cze lustracje prac terenowych, przeprowadzane przy okazji bytności personelu Urzędu Wojewódzkiego w innych sprawach na terenie powiatów; takie lustracje odbywane być mogą bez udziału przedstawiciela izby. W żadnym jednak wypadku delegaci Pana Wojewody nie powinni wydawać podczas przeprowadzania lustracji jakichkolwiekbądź zarządzeń korygujących lub zmieniających zarządzenia izby, względnie jej organów. Podobnie nie powinny być wydawane przez lustrujących delegatów żadne zarządzenia w dziedzinie prac, należących do zakresu działania izby, a na danym terenie jeszcze nieuruchomionych. Delegaci Pana Wojewody winni unikać krytykowania działalności izby wobec osób trzecich, jak np. instruktorów powiatowych, zainteresowanych rolników i t. p. Wszelkie uwagi i zarządzenia polustracyjne, dotyczące zakresu działania izby rolniczej, winny być komunikowane po zakończeniu lustracji izbie oraz Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych na zebraniach sprawozdawczych, lub — w kwestjach ważnych i niecierpiących zwłoki — przy pomocy specjalnych sprawozdań. Uwagi polustracyjne będą stanowiły podstawą do wydania odpowiednich zarządzeń bądź przez Pana Wojewodę, bądź przez Ministerstwo, stosownie do przyjętego powyżej podziału nadzoru. Uważam za konieczne, aby przed wydaniem zarządzeń polustracyjnych izby rolnicze miały możność złożenia wyjaśnień w sprawie uwag polustracyjnych.

6) Aby uniknąć szkodliwej dwutorowości prac oraz wdrażać izby rolnicze do należytego wypełniania poruczonych im zadań, proszę, aby Pan Wojewoda nie organizował i nie dopuszczał do organizowania poza izbą rolniczą jakiejkolwiek akcji rolniczej, wchodzącej w zakres działania izby. W przypadkach, gdy podjęcie takiej akcji uważa Pan Wojewoda za konieczne, proszę wzywać do jej przeprowadzenia izbę rolniczą.

Proszę Pana Wojewodę o wszechstronne wykorzystywanie izby rolniczej w akcji podnoszenia rolnictwa oraz o ułatwienie izbie spełniania jej zadań, w szczególności zaś o oddziaływanie swym osobistym wpływem w tym kierunku, aby stosunki izby rolniczej z innemi czynnikami gospodarczemi oraz samorządem terytorjalnym układały się odpowiednio, jak również aby powiatowe związki samorządu terytorjalnego stosowały się do zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, określających szczegółowo zakres uprawnień izb rolniczych w stosunku do jednostek samorządu terytorjalnego.

Panowie Wojewodowie: Nowogródzki, Stanisławowski i Tarnopolski wykonywają swe uprawnienia nadzorcze w stosunku do izb rolniczych w porozumieniu z Panami Wojewodami Wileńskim i Lwowskim, właściwymi dla siedziby izby. Lustracje prac terenowych odnośnej izby rolniczej wykonywają Panowie Wojewodowie właściwi terytorjalnie dla lustrowanego terenu

i komunikują swe uwagi bezpośrednio izbie, podając je jednocześnie do wiadomości Panu Wojewodzie właściwemu dla siedziby izby.

Oddzielnem zarządzeniem będą w miarę potrzeby unormowane sprawy nadzoru Panów Wojewodów nad działalnością izb rolniczych w zakresie przygotowania obrony Państwa na odcinku rolnym, leśnym i weterynaryjnym.

W razie powstania wątpliwości w związku z wykonywaniem nadzoru nad izbami rolniczemi, należy zwracać się o wyjaśnienia do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

MINISTER

(—) J. Poniatowski

Otrzymują:

wszyscy P. P. Wojewodowie z wyjątkiem P. Wojewody Śląskiego.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.